Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 30 Cts

VIJFDE JAARGANG

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

14

Jerry Hubert

De Paaszon Kwam te laat ...

(zie blz. 12)

SUSKE EN WISKE

KOMEN NAAR :

LEUVEN, op 10 April, te 20 uur, St. Jan Berchmans-Platte Lo ;
ST. TRUIDEN, op 11 April, in de St Trudozaal, om 15 u. en 20 u.;
TONGEREN, op 12 April, om 15 u. en 19.30 u.;
ST. NIKLAAS, in de zaal « Het Hof », om 15 u. en 20 u.;
GENT, in de zaal Roeland, om 15 u en 20 u.

KUIFJESVRIENDEN ALLEMAAL NAAR SUSKE EN WISKE !

KUIFJE

IS HET LIJFBLAD VAN ALLE JONGENS EN MEISJES VAN 7 TOT 77 JAAR,

en wordt samengesteld en beheerd onder de leiding van de uitgever Raymond Leblanc, in de Lombaardstraat, 55, te Brussel. « Kuifje » wordt gedrukt door de Fa. Van Cortenbergh, in de Keizerstraat, 12, in dezelfde stad.

Alle rechten voor alle landen blijven voorbehouden.

Belgische lezers die « Kuifje » regelmatig met de post willen ontvangen, storten voor 3 maand 60 frs., voor 6 maand 115 frs. en voor 1 jaar 225 frs. op postrekening nr 1909.16 van « Les Editions du Lombard ».

Hollandse lezers storten voor 3 maand 3,5 gulden, voor 6 maand 6,75 gulden en voor 1 jaar 13 gulden op Giro 4239.10 van onze Nederlandse vertegenwoordiger : W.-A. Palm, Boeken-Import en Export C.V., Zeestraat, 65e, Den Haag.

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE

door Bob DEMOOR

DE LEEUW van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

Na een lange reis bereiken Adolf van Nieuwland en Diederik die Vos, op een stormachtige avond, Bourges in het land van Berry.

...Daar is het slot waar heer Robrecht gevangen zit. Verberg goed je gelaatstrekken, Adolf. De dienaars mogen van de verwisseling niets merken.

...Hela! Schildwachten!!..... Een rondreizend monnik vraagt onderdak voor zichzelf en zijn gezel!!

Het gehuil van de stormwind verplicht Diederik verschillende malen te roepen. Eindelijk verschijnt een hoofd boven de kant telen...

...En een weinig later wordt de valbrug neergelaten...

...Wees welkom... Ha! Ben jij het, vader Diederik! Wie is er bij u?

Een boetende ridder, die onbekend wil blijven.

Het spijt me, vader. Maar ik laat niemand binnen vóór ik zijn gelaat gezien heb.

Noodgedwongen moet Diederik toelaten dat de poortwachter Adolf belicht. Deze wendt zoveel mogelijk het hoofd af. Maar de argwanende man brengt de lantaarn dichterbij...

Bij mijn baard!... Dat is?!... Waarachtig!... Het is de Leeuw van Vlaanderen!

Te wapen! Te wapen!... Aouw!...

Diederik stelt met een hevige vuistslag een einde aan het geroep van de verbijsterde soldenier...

Hopelijk heeft niemand zijn kreten gehoord.

Wij moeten trachten zo vlug mogelijk bij de kasteelheer te geraken!

Tonnerre! Wat is hier gaande!?

Wat is er met Jehan gebeurd?

...Hij... hij werd door een beroerte getroffen!

BOB DE MOOR

De wapenknecht buigt zich over de bewusteloze poortwachter...

Ha! Het was geen ziekte die hem neervelde! ...Maar een vuistslag!!...

(Wordt voortgezet.)

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Hassan en Kaddoer gaan naar de Zwarte Bergen. Ongerust over het lot van haar echtgenoot, gaat Zobeïde op bedevaart naar Mekka. Een roversbende valt de prinses aan, doch Labibine kan Zobeïde redden.

Terug in de herberg, vertrouwt Labibine het kamermeisje toe aan de zorgen van Choeravieff.

Als Labibine hoort wie zijn beschermelinge is en het doel van haar reis verneemt, voelt hij zich niet erg gerust...

Intussen gaat Jaffar door de nacht en de woestijn. Hij denkt diep na...

Onder geleide van Labibine en zijn gevolg zet Zobeïde 's anderendaags morgens haar reis voort.

Hassan en Kaddoer zijn door het land van de Zonneklophers gereden en komen in de bergen van Aa-Oeed.

Na een paar dagen zegt Ben Mobarek tot zijn gevolg :

Dan wagen Hassan, Kaddoer en Mobarek zich tussen zware bazaltstenen...

Weldra wordt het landschap vrolijker... De reizigers zien prachtige boomgaarden waarin zonderlinge dieren huizen...

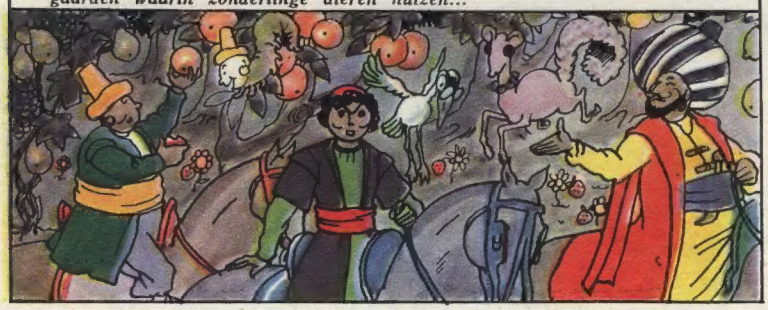

Daar staan ze voor een zwart meer en te midden van het meer staat een marmeren paleis...

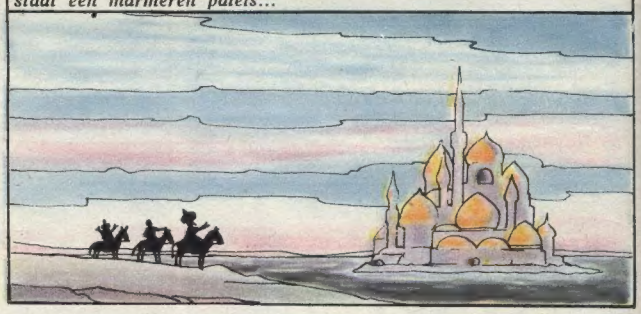

Op een zuil ligt een grote schelp. Ben Mobarek neemt ze en ontlokt haar drie keelklanken...

Een ogenblik later komt er een boot naar onze vrienden...

Onze vrienden stappen in, en de boot vaart af...

Kaddoer is niet in zijn schik met die zonderlinge veerman...

(Wordt voortgezet.)

DE DUIVELSBERG

TEKST EN TEKENINGEN VAN BEUVILLE.
NAAR ROMAN
VAN EUG. SUE.

Ridder de Croustillac is naar Martinique gevlucht. Hij wil een rijke weduwe huwen, Blauwbaard genaamd. Ze woont op de Duivelsberg en de ridder wel er naar toe. Hij wordt echter door tijgerkatten aangevallen...

Ondanks zijn hachelijke positie kan de ridder zijn degen trekken en een grote kat neersteken. Juist op tijd, want ze begon reeds aan zijn gezicht te likken ! Hij neemt een andere bij de pels en zwiert haar tegen de boomstam zodat haar ribben kraken !

De overige katten wijken. Een paar krachtige degenstoten jagen ze op de vlucht. De rest van de nacht verloopt rustig. De volgende morgen gaat de ridder verder, doch de honger kwelt hem. Opeens snuift hij de geur op van een heerlijk stuk gebraad...

Hij marcheert in de richting van de verleidelijke geur en ziet een uitzonderling schouwspel. Tegen een palmboom staat een hut. Een man ligt te slapen omringd door een groep honden.

Niet ver vandaar braadt een jong everzwijn aan het spit. De ridder denkt alleen aan zijn honger en gaat nog wat dichter bij het heerlijke zwijntje... Opeens snellen twee grote honden op hem af. De man schrikt wakker door het geblaf...

... En roept zijn honden met ruwe stem. Dan ziet hij tot zijn grote verbazing iemand naderen die met roze zijde kousen en een hoed met een pluim, dwars door het woud is gekomen. — « Hallo, vriend ! roept de Croustillac, zou je een arme, uitgehongerde edelman een stuk gebraad weigeren ? »

— « Dat zwijntje is niet van mij », antwoordt de jager. — « Van wie dan wel ? » — « Van mijn meester, Jef Poignard ! » — En zo staat de Croustillac vlak bij de eerste van de schrikkelijke lijfwachten van Blauwbaard !...

(Wordt voortgezet.)

Drie mooie meisjesboeken :

RUT WIJGANT

is de titel van een mooi boek voor jongens en meisjes van acht tot tien jaar en werd geschreven en geïllustreerd door Rie Cramer.

Het leven van Rut, een kleine jongen, wordt er met zoveel liefde en in zo'n frisse, fijne taal beschreven dat niet alleen kinderen, maar ook de ouders er veel genoegen zullen aan beleven. Rut houdt van dieren. Hij heeft witte muisjes, een egel, twee konijntjes, een zwarte kraai en ik zou Lex, de trouwe hond, nog vergeten. Rut praat met de dieren en ze antwoorden hem ook ! Zo jullie iets over de vogels willen vernemen en willen leren hoe je van de dieren moet houden en er mee praten, lees dan het fijne boek « Rut Wijgant », G.B. van Gooren Zonen's Uitgeversmaatschappij.

WAT IN EEN WEEK GEBEURDE

DOOR NANDA

HETTIE heeft stilletjes een poes naar haar kamer gesmokkeld ! Ze kreeg die mooie poes van een jongen die ze wou verdrinken. Op een middag ontdekt Hettie tot haar blijdschap en ook tot haar grote schrik, dat er drie kleine, snoezige poesjes in de mand liggen...

Wat zal Hettie er mee aanvangen ? Hoe zal ze die poesjes verborgen houden ?

Het wordt een heel avontuur, want Hettie heeft geen moeke meer en haar vader is veel op reis. 't Is de knorrige, zure juffrouw Sneb die voor haar zorgt en die juffrouw Sneb kan geen kinderen en geen dieren uitstaan ! Gelukkig is er Doortje, de huishoudster nog en de begrijpende dokter Vierhout. Na een week tegenslag en verdriet komt alles terecht : Juffrouw Sneb gaat weg en er komt weer zon en geluk in het huis van Hettie. Een ontroerend boek voor meisjes van zeven tot twaalf jaar.

N.V. Uitgeversmaatschappij « De Pelgrim », Eindhoven.

GREETJE

DIT is het verhaal van een klein meisje, dat overgelukkig is met een wondermooie pop, die ze wint op de verjaardag van juffrouw Peulenbroek, de onderwijzeres van de laagste klas. Greetje, het gelukskind, laat niemand met haar poppenwagen rijden, nog minder haar pop vasthouden. Haar vriendinnetjes pramen echter zo lang, tot Greetje ten slotte toegeeft. De meisjes gaan plots aan het twisten en... de pop valt in de sloot ! Gans bevuild wordt ze uit het modderwater opgehaald. Arm Greetje ! Jullie kunnen zich wel voorstellen, hoeveel verdriet ze heeft ! Ze denkt dat ze haar pop nooit meer zo mooi zal weerkrijgen. Maar Greetjes moeder is er nog, en die werkt 's avonds laat om Juliaantje, de pop in nieuwe kleedjes te steken. En, als Greetje 's anderendaags 's morgens bedrukt naar beneden komt, vindt ze Juliaantje mooier dan voorheen ! Ze is zo dol gelukkig, dat ze danst en zingt van pret !

Het verhaal is geschreven door de Noord-Nederlandse schrijfster Nanda en wordt je aangeboden door de Uitgeverij « De Sleutel ».

Het is een boek dat op rake wijze de frisse heerlijkheid en eenvoud van de kinderziel openlegt. Geschikt voor meisjes van zeven tot negen jaar.

M. L.

Waarom stuurt men op 1 April de zotten waar men wil ?

Verschillende lezers vroegen ons waar de « Aprilvis » vandaan komt, en waarom men op die dag de onnozelaars weg stuurt om een rond vierkant te vinden, om een deegnaald te zoeken, muggenvet, een hooischaar of Aprilzaad te kopen en waarom men op die dag zijn evenmens ongestraft lintjes op de mouw kan spelden ?

IK moet eerlijk zeggen dat ik met het antwoord een beetje verlegen zit. Ik ken het spreekwoord : « Op 1 April stuurt men de zotten waar men wil » en weet, dat op die dag, zowel bij 't begin van de Lente, bij het begin van de Winter en bij het einde van het jaar (Sint-Silvester) vooral de langslapers het moeten ontgelden; doch waarom nu juist ? Men zegt dat, nu we Pasen naderen, dit herinnert aan het « verzenden » van Christus van Pilatus naar Herodes, maar deze verklaring is niet voldoende. Sommige folkloristen verwijzen naar een historisch feit, nl. de inneming van Den Briel door de Watergeuzen op 1 April 1572. Doch, ook dàt is niet genoeg, want op 1 April worden zowat al de zotten van West-Europa « op den dril gezonden ». Men kent het gebruik immers ook in Frankrijk, Engeland en Duitsland.

In Frankrijk wordt er verteld dat een prins van Lotharingen in het kasteel van Nancy, in Frankrijk, opgesloten was en de 1e April van het jaar 1634 wist te ontsnappen... Hij zwom over de Maas en toen hij aan de overkant stond, stuurde hij de koning van Frankrijk een grote vis uit de stroom, die zijn vlucht vergemakkelijkt had !

Er is op 1 April ook een echte Aprilvis en dat is de makreel, die omstreeks deze tijd gevangen wordt. Men zegt dat de vissers op zekere keer een slechte vangst hadden, doch een bode vooruitzonden met het bericht dat hun schepen tot zinkenstoe gevuld wären. De kustbevolking kwam natuurlijk naar het strand gelopen om die wonderbare vangst te bewonderen, doch ze werden op « Aprilvis » onthaald... De sloepen waren haast ledig...

Sommige Aprilgrappen, jullie kennen er wellicht, zijn opgenomen in de annalen van het dorp of de kleine provinciestad. Zo heb ik eens horen vertellen van een ouwe heer, met een lange baard die een uitnodiging had gekregen om op 1 April de gast te zijn van een kasteelheer, die op een half uur gaans van het dorp woonde. De heer met de baard was stipt op de vastgestelde dag en uur ter plaatse, doch hoe groot was zijn verbazing toen hij zag dat de binnenplaats wemelde van heren met baarden... Ze waren allemaal onverrichterzake gekomen, want het bleek een « Aprilvis » ! Hoe de heren het opgenomen hebben weet ik niet, maar ik veronderstel dat ze sportief waren, in hun baard lachten, en aan de volgende 1e April dachten om hun schade in te halen !

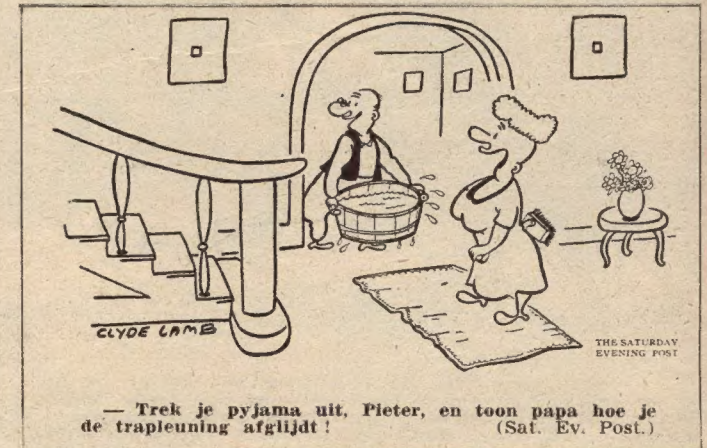

— Trek je pyjama uit, Pieter, en toon papa hoe je de trapleuning afglijdt ! (Sat. Ev. Post.)

De MYSTERIEUZE MAHUKITAH

TEKST EN TEKENINGEN DOOR A. WEINBERG

Eliane Mordant wil haar vader, die op geheimzinnige wijze verdwenen is, gaan zoeken. Mark zal haar vergezellen. Eliane ontsnapt op het nippertje aan een aanslag..

(WORDT VOORTGEZET)

Het ADELAARSNEST

ROMAN VAN J. MEISSNER – GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

Kapitein Grey besluit van zijn landgoed Siedliska een opleidingsschool voor piloten te maken...

GREY rijdt terug naar Siedliska en voert in zijn kleine Fiat drie specialisten mee die opgetogen zijn over de snelle rit en zich afvragen welk avontuur hen te wachten staat. Bij het vallen van de avond komen ze aan het station van Siedliska. Hier wachten de in Warschau aangekochte machines reeds, evenals de vrachtwagen en de chauffeur. Galetski werd telegrafisch verwittigd en heeft vier werklieden

De auto blonk in de wemeling van licht en donker...

gezonden om bij het afladen behulpzaam te zijn. Ze zetten zich dadelijk aan het werk en Grey slaat de weg naar het landgoed in. Hij vertraagt de vaart, kijkt naar de bomen en luistert naar het geluid van de bijlen. Men is nog steeds aan het werk. De nevel dekt de velden toe en Grey denkt : morgen moeten we met het gelijkmaken van de grond beginnen. Hij komt nu aan de rivier, stapt uit en overschouwt de arbeid. De grachten voor de waterafvoer werden reeds gegraven.

— Waar is Galetski ? vraagt Grey.

— De directeur is in de fabriek, antwoordt iemand en wijst naar de schuur.

Grey lacht. Galetski is directeur en de schuur is reeds een fabriek ! Niet zo kwaad ! Galetski heeft de komst van Grey niet dadelijk gemerkt, want hij controleert het aantal toeren van de betonmolen en kijkt scherp toe of er niets aan scheelt en alles in de puntjes is.

— Maar, dat is hier een echte fabriek ! roept Grey blij uit.

Galetski en Grey schudden elkaar hartelijk de hand. De nieuwe directeur ziet er tevreden uit, nu is hij immers in zijn element ! Stralend brengt hij verslag uit over de werkzaamheden.

— Goed. Maar kom nu mee, ik heb nog een en ander met je te bespreken deze avond, antwoordt Grey.

★

Zo gaan twee drukke maanden voorbij.

Begin Mei is het vliegveld met een fris grastapijt overdekt. De grond werd overal geeffend en Grey liet ook een dijk bouwen om de jaarlijkse overstromingen te keer te gaan. Alles ziet er fleurig uit. De technici hebben Siedliska verlaten. Ze zijn er niet meer nodig ! De electrische centrale werkt reeds sedert drie weken; er is stromend water en een zwembad van vijftig vierkante meter. In de loodsen en ateliers rangschikt Galetski de machines en al het nodige materiaal.

De 13e Juni komen er vier flinke mechaniekers toe en twee dagen later landen er voor het eerst een half dozijn vliegtuigen. Dat is de triomfdag van Grey !

Het moderne « Adelaarsnest » is nu gereed voor de ontvangst van de vijftien leerlingen die hier hun opleiding zullen krijgen. Niet alleen zijn hun vliegtuigen klaar en wacht al het nodige technische materiaal, maar ook een speelplein is voorzien, een zwembad, paarden, een scherm- en turnzaal, een mooi tennisveld, voetbalterrein en een schietbaan. Het huis werd opgekalfaterd, ruime slaapkamers werden gemaakt en ook een bibliotheek en werkkabinetten voor Grey en het overige personeel.

Het is middag en de sirene van de fabriek loeit lang en luid. Het is Zaterdag en de arbeid wordt neergelegd tot 's Maandags. Grey, Galetski en Diewoulski, de nieuwe beheerder, zitten aan het middagmaal. Grey schenkt de wijn en heft zijn glas :

— Op het sukses van onze eerste kursus ! roept hij en de drie mannen klinken opgewekt.

— Maar, ik weet nog altijd niet waar je je leerlingen zult halen, kapitein, merkt Diewoulski op.

— Die ga ik morgen halen, antwoordt Grey en lacht geheimzinnig. Het zou heel gemakkelijk zijn leerlingen te vinden, maar ik stel hoge eisen en daarom wil ik ze zelf uitzoeken. Er blijven me nog tien dagen. Morgenvroeg neem ik mijn wagentje en ga er op uit; dan heb ik meteen ook een stukje vakantie !

— Hoe ? Je gaat die leerlingen onderweg vinden ?

— Ja. Ik zal hen vinden op de voetbalterreinen, in de scholen en misschien ook in een of ander zwembad. En wie zegt, dat ik er geen zal ontmoeten in de velden of op wandel door de straten van de stad ? Je zult zien, ik breng ze mee !

— In vergelijking met de constructie van de school is dat slechts een peulschilletje, zegt Galetski droogweg.

— Niet te vlug, mijn beste ! Leerlingen kiezen is een ernstige zaak. Daarvan hangt ten slotte alles af ! Maar ik heb er tien dagen tijd voor en reken ook een beetje op het toeval en mijn gelukster.

Diewoulski kijkt Grey nadenkend aan... Bij de eerste kennismaking heeft hij reeds gedacht : die kapitein is gek. Wat kan een school voor piloten nu opbrengen ? Wie steekt er nu heel zijn fortuin in luchtkastelen ?... En dan, die manier van leerlingen zoeken.

Grey merkt de aarzelingen van de nuchtere zakenman, Diewoulski, en zegt :

— Ik vertrek morgen, de kursus begint op de 26e. Denk er om, mijnheer Diewoulski, dat de 15e alles moet klaar zijn om mijn vijftien leerlingen te ontvangen !

★

De heuvelachtige baan kronkelt door het woud. Het is een hete Junidag en overal bloeien de bloemen in al hun pracht. De Fiat verslindt kilometer na kilometer en Grey kijkt nu en dan naar het heerlijke zomerlandschap.

De wielen van de Fiat doen het stof hoog opdwarrelen en de naald op de snelheidsmeter wijst... 80... 90... 80... 85... 90...

Grey hoort een claxon en wijkt af. Een auto stuift langs hem heen en dan is er weer niets dan de eenzame weg en de velden waarachter de zon nu langzaam zinkt in een zee van rood en purper...

(Wordt voortgezet.)

ZEG DE PRIJS VAN
« SNOB »

de mooie stylo van de elite, niet aan je vrienden, want ze zullen denken dat je die stylo *minstens drie maal zoveel hebt betaald.* ● Rijke kleuren. ● Afzonderlijke haak. ● Speciaal beschutte pen. ● Automatische vulling. ● Inktinhoud controleerbaar. ● Irridiumpunt.
Waarborg : 5 jaar.

VOLLEDIG STEL : 85 Frs.

Wij zenden de lezers van « KUIFJE » die ons deze bon opzenden, *binnen de tien dagen*, een bijpassend vulpotlood, een stylo met irridiumpunt (of een gouden pen mits bijbetaling van 20 frs.).

BESTELBON

Gelieve me tegen terugbetaling van 85 frs. (of 105 frs.) een stylo « SNOB », een bijpassend vulpotlood te zenden.
(Het overbodige doorhalen.)

Naam : .....

Adres : .....

DISTRIBUTION PUBLICITAIRE, SNOB T. K.
Lombaardstraat, 72, Brussel.

De avonturen van Kwik en Flupke

VROLIJK PAASFEEST !

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKNINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Suske, Wiske en Lambik brengen hun vakantie aan de Azurenkust door. Lambik haalt voor een man met een rood masker een bronzen sleutel uit de zee. Hij wordt bedreigd, maar Suske en Wiske redden Lambik...

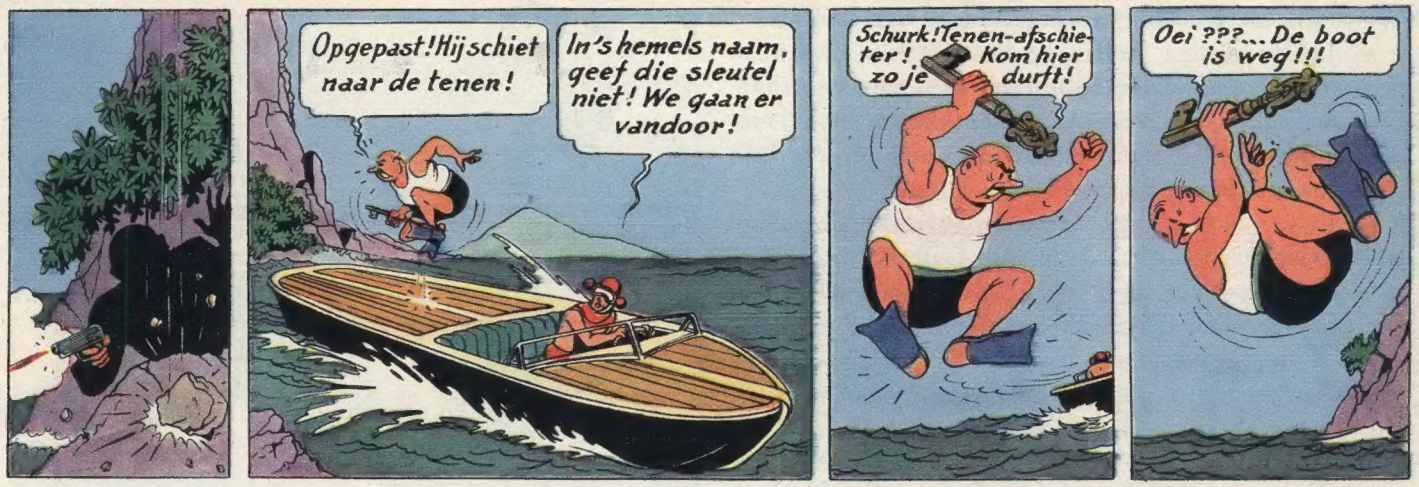

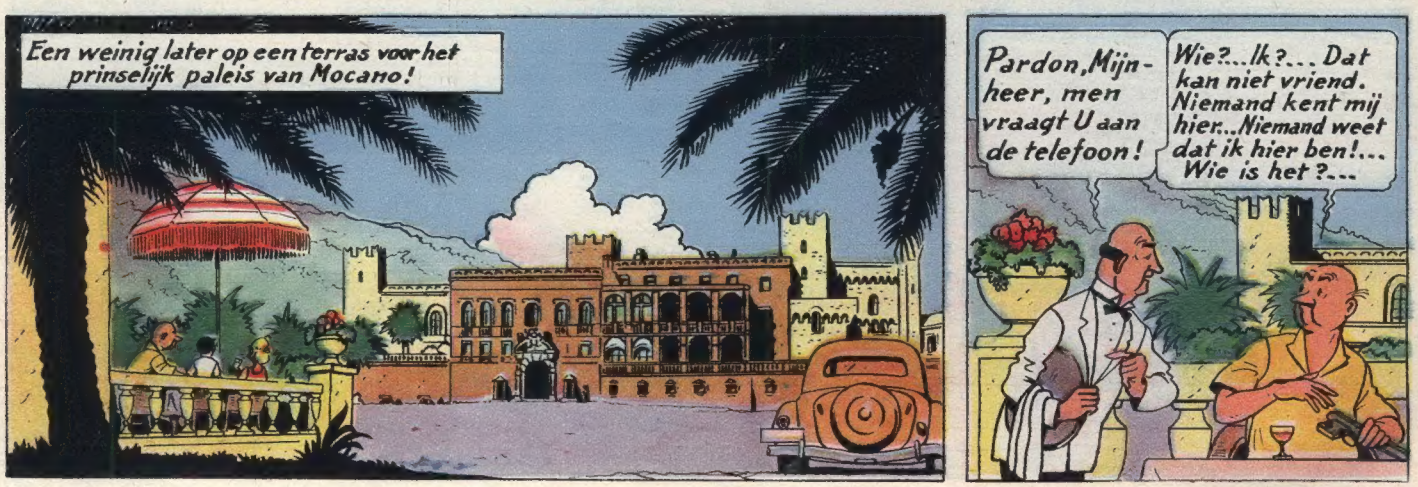

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN

Kuifje en de kapitein zijn op het kasteel van Molensloot weergekeerd. Van de trouwe Nestor vernemen zij dat professor Zonnebloem met een onbekende heer vertrokken is.... Dat is nu reeds drie weken geleden...

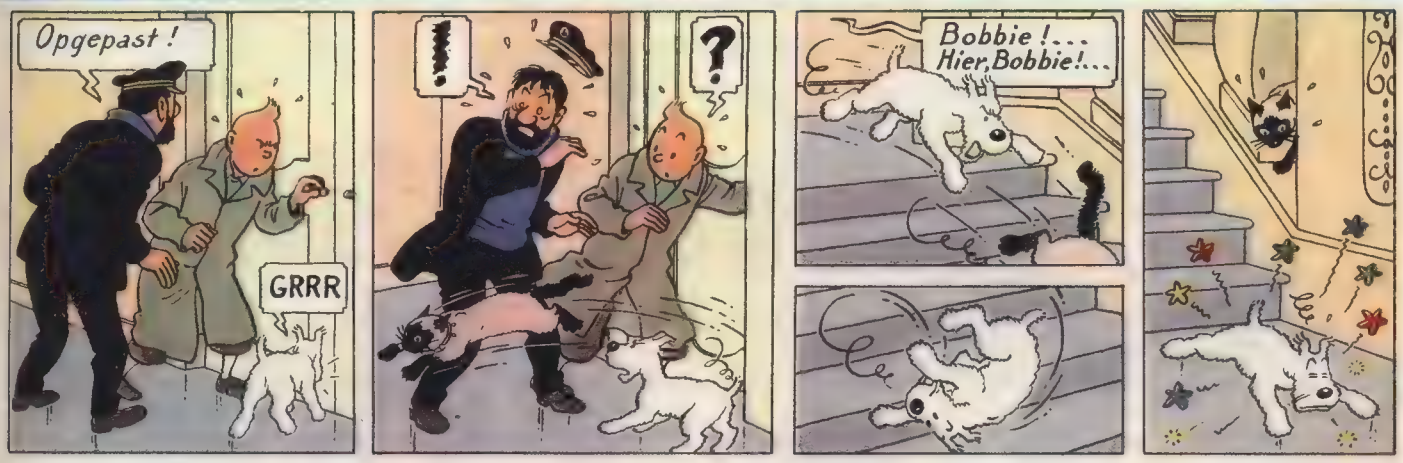

(Wordt voortgezet.)

De Paaszon kwam te laat...

Op zekere middag, heel lang geleden, klepte het Angelus over de heuvels en de boomgaarden van Brabant.
De oude koster trok zo hard aan het klokzeel dat Gertrude, de oudste klok, beierde dat heel de toren er van schudde en de mensen, die dicht bij de kerk woonden, hun oren stopten. Een van hen kon niet nalaten spottend op te merken dat de koster zo luid klepte, opdat O. L. Heer hem zou vergeven dat hij het die morgen totaal vergeten was...

JA, Jef werd oud en het gebeurde vaak dat hij nog vast sliep op het uur waarop de klokken hun eerste morgengroet over het land moesten zingen...

De oude koster was er het hart van in, maar toen Peter, een koorknaap, hem voorgesteld had zijn taak over te nemen, had hij fier geweigerd. Neen, zijn plaats afstaan, zou hij nooit doen!

Het was de vooravond van Pasen en Peter maakte zich ongerust.

— God geve dat Jef morgen op tijd wakker is! Het zou zo jammer zijn moesten de klokken te laat luiden! De mensen zouden hem zeker uitlachen... Jef zou ziek worden van schaamte en verdriet. Hoe moet ik dat voorkomen? Er moet toch een middel zijn?... Ja!... Waarom niet?...

Die avond sloop er een zwarte gedaante in de kerk. Het was Peter. Hij droeg zijn deken over de arm en fluisterde tot Gertrude :

— Ik ben er, hoor! Zodra morgen de dag in de lucht hangt, mag jij het hooglied van Pasen zingen. Ik zal wel op tijd wakker zijn...

Peter zocht een plaatsje dicht bij het beeld van Sint Joris, draaide zich in zijn deken en sliep in...

Peter droomde van tien kosters, die allemaal Jef heetten, en tien klokken ineens luidden... Opeens zeefde er een gulden straal door het hoge kerkraam, ze vergulde de kroon van de H. Joris en kittelde in de ogen van Peter. Deze wierp zijn deken af en sprong recht.

— Het is reeds morgen, dacht hij, en Jef slaapt nog. Peter trok uit alle macht aan het klokzeel en Gertrude zong hel en blij over het land...

Met veel lawaai werd de deur van de kerk opengegooid en de oude koster kwam naar binnen.

— Wel, wat is er gaande? Wat voer jij hier uit? Waarom begin jij de klok om middernacht te luiden?

Peter keek hem sprakeloos aan, en zijn verbazing werd nog groter toen hij een groep dorpelingen zag verschijnen: de ene met een slaapmuts op, de andere met een korte mantel over een lang nachtkleed gegooid... Ze zagen er erg komisch uit, en ondanks alles had Peter veel moeite om het niet uit te schateren... Hij begreep er niets van en kon van schaamte geen woord uitbrengen.

...Schuchter keek hij naar het beeld van Sint Joris en naar het kerkraam en zag de maan guitig knipogen... In de toren trilde Gertrude nog zachtjes na en de haan, gewekt door het gebons van de klok, begon vergenoegd te kraaien.

— De zon is te laat op de afspraak, dacht hij en kraaide zo lang en zo luid tot de hennen kakelend overeind sprongen, de koeien loeiden en de paarden en zwijnen luid om eten riepen!

De mensen keerden naar huis, maakten vuur in de haard en voederden de dieren. Jef en Peter maakten het altaar gereed voor de eerste mis.

Van neerhof tot neerhof klonk het gekraai van de hanen en het geblaat van de dieren en van huis tot huis werden de lichten ontstoken... Iedereen scheen gejaagd en vol levenslust.

Toen de zon op haar gewoon uur aan de horizon opdook om Brabant te begroeten, wreef ze zich niet begrijpend de ogen uit... Maar, daar beneden was iedereen reeds wakker en bedrijvig alsof het volop dag was!

De weerhaan op de kerktoren riep schalks :

— Mevrouw Zon, je hebt het verslapen, hé !

De zon voelde zich diep gekrenkt en verschool zich achter een grote wolk en piekerde over haar tegenslag. Hoe kon ze dat weer goed maken? Ze verscheen opnieuw en vóór de haan de tijd had iets te zeggen, vroeg ze :

— Mijnheer de Haan, wat riep je daareven? Die grote wolk belette me het te verstaan...

— Ik zei, kraaide de haan, dat je te lang geslapen hebt!

— Ik? Hoe durf je zoiets veronderstellen! Mijn toilet nam wel wat meer tijd in beslag dan gewoonlijk! Ik wou op mijn paasbest verschijnen en heb extra-stralenbundels neegebracht! Het zal een heerlijke dag worden en van nu af zal het iedere Paasdag mooi weer zijn!

— Mij goed, wou de haan zeggen, maar zijn bek bleef gesloten en sedertdien heeft niemand hem nog horen praten.

En het was de ganse dag mooi en warm en de mensen waren blij om dat fijne Paaszonnetje.

* * *

Het is ook sedert die heuglijke dag dat de zon op Paasdag altijd vrolijk en helder schijnt...

Mocht het bij toeval regenen, denk dan, dat de zon toch ook al een dagje ouder wordt en haar geheugen verslijt!

Tekst door E. SALGARI

DE ZWARTE KAPER

Tekeningen door F. CHILETTO

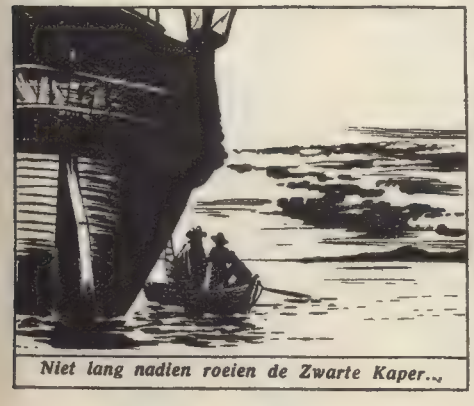

(Wordt voortgezet.)

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

Lange Slang heeft Genoveva, de moeder van Corentin, uitgeleverd aan kapitein Jack. Zwarte Bison, Corentin en Wakita zoeken haar. Ze worden echter achternagezet door de handlangers van Jack...

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

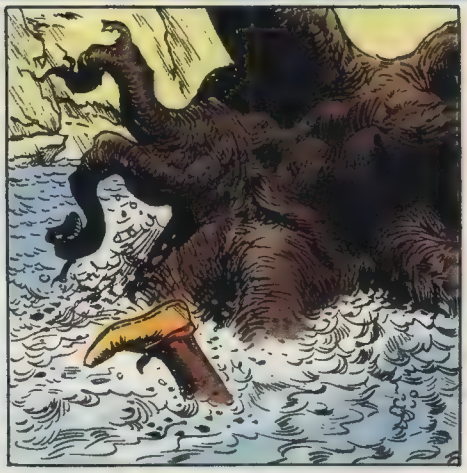

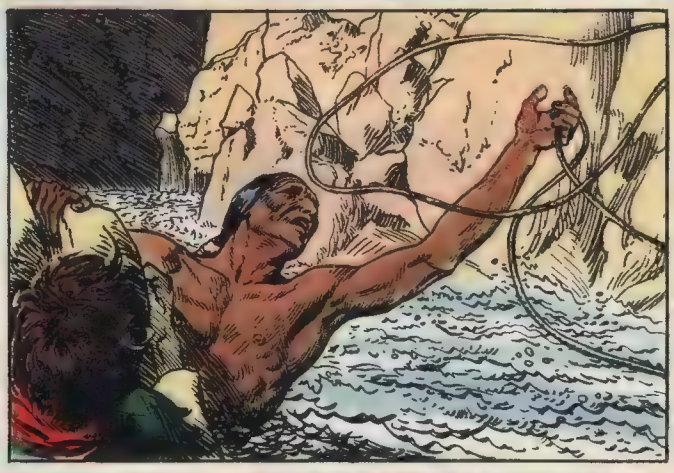

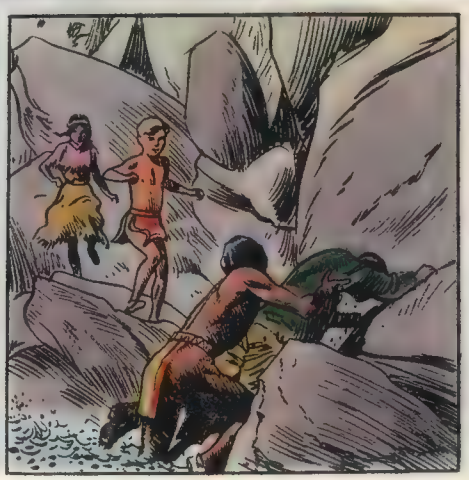

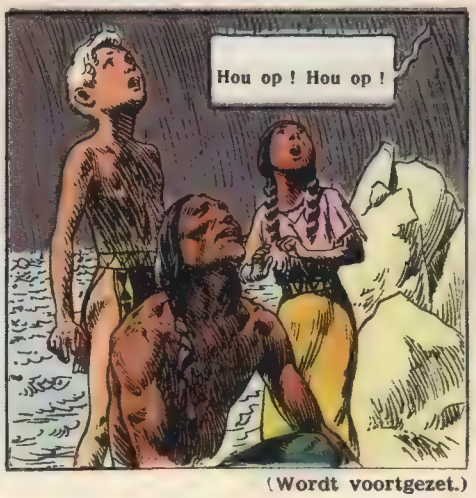

(Wordt voortgezet.)

Muske in het Cirkus

EEN VERHAAL VAN
HENDRIK PRIJS

Muske had een schoon leven achter de rug. Over zijn afkomst kon hij niet veel voortvertellen. Pipo, de clown van het Cirkus Barnum, bracht hem op een avond mee naar zijn woonwagen. Toen was Muske nog geen drie jaar oud en heette hij nog niet Muske. Die naam kreeg hij van het cirkusvolk, dat zich kostelijk amuseerde met de jongen.

NOOIT vertelde clown Pipo hoe hij aan Muske geraakte. Wel vermoedde men dat het een verlaten zoontje was van Pipo's broer of zuster. Men raadde zo maar naar de werkelijke afkomst van Muske en men liet het jongske in de waan dat Pipo zijn echte vader was. En Pipo deed ook of hij de echte vader was.

De avond dat hij Muske meebracht, schreeuwde het jongske van nog geen drie jaar het cirkusvolk bij elkaar. Muske riep zijn mama. Al dat volk kwam kijken : de direkteur, die de paarden dresseerde en een brede snor met een krul had, de trapezisten, de jongleurs en de slangenmens, de vuureters en de koordendanseres, juffrouw Mirella. Zij trokken allemaal bekommerde gezichten en zochten naar middeltjes om het gastje te bedaren. Niets hielp ! Juffrouw Mirella, die een wondergoed hart bezat, nam het jongske in de armen en suste en kuste hem.

— Wel, Muske, ge moet zo niet schreeuwen !

En zo kreeg het kereltje zijn naam. Hij wou voortaan voor iedereen Muske heten. Maar het ventje bleef schreeuwen. Toen pakte Pipo het beet en vluchtte er mee naar zijn woonwagen, want het was tijd voor de vertoning. Pipo plaatste Muske op een stoel bij de tafel en begon zich te kleden. Muske schreide voort. Maar toen hij bemerkte wat kleurige klederen Pipo aantrok, werd hij opeens heel en al aandacht. Hij scheidde uit met huilen en bekeek met verwonderde ogen de zonderlinge man en wat hij allemaal deed. Vooral toen hij het geschminkte gezicht van de clown te zien kreeg, schaterde hij het uit van plezier.

— Muske, ge zult nog mooier zaken zien... kom maar mee !

Hij nam Muske op de armen en trok er mee naar buiten, recht naar het grote cirkus vol volk. Toen woonde Muske voor het eerst een bonte, afwisselende cirkusvertoning bij...

Nu was Muske tien jaar oud. Hij had al wat beleefd, al de steden van het land doorreisd en vele andere landen. Dat was een hele leerschool voor de jongen, want van al de cirkusmensen leerde hij wat. Het meest hield hij van zijn vader Pipo, van de koordendanseres Mirella... en van de paarden. Hij werd vertroeteld door iedereen. Muske van hier en Muske van daar !

Hij was nog geen vier jaar en Mirella plaatste zijn kleine voeten op de draad om hem haar kunst te leren. Hij reed te paard toen hij vijf werd en de direkteur had voor Muske op zekere dag een bruin cowboypak meegebracht, een breedgerande hoed en een kleurige foulard. De jongleur leerde hem ook de geheimen van zijn vak, eerst met ballen, dan met houten flessen. En Muske werd van links naar rechts gesleurd en dat bekeek Pipo met een kommervol oog. Hij was van het ventje gaan houden en wilde er iets van maken. Dat wilden ze weer allemaal en Muske deed maar geen keus. Hij draafde bevallig op een klein paard de arena van het cirkus rond. Even goed als hij over de draad gleed en ballen en houten flessen de lucht in zwierde. Al deze grote mensen hingen met hun hart aan het jongske vast.

Muske was schraal en klein van was, maar behendig en vlug van geest. Maar wat niemand wist noch vermoedde, in zijn hart had Muske wèl een keus gedaan. Zijn hart werd aangetrokken door de duizelingwekkende hoogte van de cirkusnok, waar de trapezen hingen. Hij oefende zich laag tegen de grond voor later. Hij keek iedere avond naar de artisten van de vliegende trapezen. Dat waren toeren ! In de ledige uren probeerde hij na te doen wat hij gezien had. Stilaan veroverde hij de vastheid van greep. Een trapeze lossen en een greep naar de andre die er kort bij hing. Hij viel en begon opnieuw. Alle dagen wat meer en alle dagen wat moeilijker. Dat gebeurde in stilte. Muske wist dat zijn vader het nooit zou toelaten. Het was te gevaarlijk.

In de hoogte ? Lieve hemel ! Een draad op 3 meter hoogte gespannen was al een hoogte en Muske bewoog er over met vaste voet of hij over de vloer liep. Hij was jong en stout. Daarbij was er voor de trapezekunstenaars een net gespannen op twee meter boven de vloer.

Toen nam Muske één van die mannen in vertrouwen. Eerst lachten ze de jongen vierkant uit.

— Laat me proberen en tonen wat ik kan ?

En Muske keek de athleet aan met twee ogen vol verlangen.

— En zo ge de nek breekt, Muske ?

— Ik breek me de nek niet... laat me proberen.

En Muske probeerde.

* * *

Die avond stak het ciskus Barnum vol volk. Het laatste plaatsje was uitverkocht. Daar was een grote verrassing aangekondigd. De tienjarige artist Pedro Pandella zou optreden in een dubbel nummer. Jongleren met schotels en messen en dansen op de draad, halsbrekende sprongen op drie meter hoogte op een draad, samen met juffrouw Mirella.

Die Pedro Pandella was niemand anders dan Muske. Pipo was heel en al geluk. Hij zelf had nieuwe kluchtige zetten bedacht in samenwerking met zijn zoon. Dat zou voor later zijn.

Het werd een sukses en het volk juichte en schreeuwde van opwinding. Zoveel behendigheid, zoveel losheid bij zo'n jonge kunstenaar, hadden zij nooit gezien. Barnum lachte in zijn vuist en Pipo danste naast Muske, toen hij zich verkleden ging na zijn twee nummers.

— Jongen, jongen... ik ben fier, ik ben blij, ik ben gelukkig !

Eindelijk was Pipo gerustgesteld. Muske had zijn keus gedaan.

En verder verliep de vertoning. Pipo keerde na zijn optreden weer naar zijn woonwagen. Hij dacht er Muske te vinden. Niets, de woonwagen was ledig. Nu op zoek. Waar kan de kerel zitten ? Misschien bij juffrouw Mirella. Zij houdt zo van de jongen. Muske was er niet. Dan maar terug naar het cirkus !

Daar werd de arme Pipo als door de bliksem getroffen. Hij zag nog juist hoe Muske in spannend athletenpakje als een kat de koord opklom naar de hoogte van het cirkus. Te laat ! Zijn gek gezicht werd bleek onder de schmink. De mond van Pipo was opengevallen van schrik en zijn ogen waren strak gebonden aan de lenige jongen, zijn lieve jongen, die zich de hals ging breken.

Zijn hart dreigde stil te vallen... Zijn jongen ! Zijn jongen !

Muske had reeds het plankje bereikt en staarde naar de diepte beneden. Stilte ! Die stilte was met schrik gevuld. Schrik bij het publiek dat met ongerust hart het spektakel volgde, onrust bij Barnum die niets afwist van dit nummer, onrust bij de grote trapezist vlak vóór Muske, die Muske zijn kans wilde geven.

Muske groette het publiek met opgestoken hand.

Pipo stond bij de ingang van de arena. Zijn ogen schoten vol tranen. Hij moest zich vasthouden aan een stijl, zijn hart dreigde stil te vallen. Zijn jongen ! Zijn jongen !

En Muske zweefde door de cirkushemel, kalm en zeker van zijn stuk. Sierlijk als een vogel, de twee kleine voeten tegen elkaar gedrukt. Als de slinger van een uurwerk wiegde de trapeze met haar lichte last heen en weer. En Muske door een plotse zwaai van zijn lichaam cirkelde rond de trapezestok, sloeg er een been overheen en zat recht op de stok. Gejuich bij het publiek ! De handen van Pipo hingen lam naast zijn lichaam. En nu. Muske stond reeds boven op de trapezestok. Hij bracht het tuig aan 't zwieren en zonk naar beneden, hing met het hoofd naar beneden, de trapezestok in de vouw van de knieën.

Weer gejuich bij het publiek !

Met een sprong staat Muske weer op het bankje. Hij groet het publiek. En nu zijn dodensprong: de vlucht van de ene trapeze naar de andere. Pipo kent het, hij weet wat het betekent. Hij voelt het laatste greintje moed zijn hart ontzinken en stormt naar zijn woonwagen.

Wanneer Muske vijf minuten later onder het gejuich van het publiek naar zijn wagen snelt, triomfantelijk blij, vindt hij daar zijn vader, de clown Pipo, schreiend op het bed liggen, zijn geschminkt gezicht in de dekens gedrukt. Hij kreunt :

— Mijn jongen ! Mijn jongen !

DE WITTE OLIFANT

De Maharadja van Nairoby voelt genegenheid voor Rudi, een jonge beeldhouwer, en brengt hem op zekere dag in de « Zaal van de Herinneringen »...

De oude Maharadja leidt Rudi naar een hoek van de prachtige zaal.

Dat is het beeld van mijn dochter Njama... Ze was het mooiste kind van heel het rijk. Ze was erfgename van de troon, maar...

OP ZEKERE NACHT...

In de vervloekte nacht van Kali brak er een hevige brand uit in de kamer van Njama...

... De zuilen en het dak stortten in...

Njama !... Waar is Njama ? Zoek haar !

... Men zal haar nooit weervinden ! Prins Abdul Gafur zegt dat zij in de vlammen is omgekomen...

Ik zag het dak op haar neerstorten !... Heer, uw dochter is dood !

De droeve geschiedenis maakt een diepe indruk op Rudi. Hij wil de oude vorst troosten !

De Heer heeft U willen beproeven. Heb vertrouwen in Hem. God kan alles ! Ik ben zeker dat Hij uw gebed zal verhoren.

Op zekere dag brengt de prins twee panters naar de Maharadja. Ze zijn met een gouden ketting aan mekaar gebonden.

Dat is een geschenk voor U, heer ! Ze zullen U gezelschap houden !

Een dienaar meldt de komst van een vreemdeling.

Wie is het?

Het is een Birmaans koopman.

Laat hem binnen !

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

Alex is te Alexandrië ontscheept en zal trachten het vertrouwen van Cesar waardig te zijn. Maar, zijn vijanden zijn niet werkloos gebleven en hebben hun netten gespannen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Behoedzaam sluipt Alex om de zuil en bemerkt een kleine jongen die hem een teken geeft...

Pssst !... Hierlangs !

Waarom verberg je je ?... Wat wil je ?...

Spreek stil, men kan ons horen. Kom vlug, want je loopt groot gevaar...

Het is de koopman met wie je over de gouden sfinx gesproken hebt, die me naar hier stuurde. Men heeft je in de val gelokt... Die valse blinde, Sekara, diende als lokvogel en moest je naar hier leiden...

Ik ken al de hoekjes van deze ruine. Vóór de Phenicië, Karan, de tempel kocht, kwam ik hier iedere dag met mijn vrienden spelen... Er gebeuren hier thans vreemde dingen... Pas op ! Ik zal voor gaan. Wentel de steen achter je terug !

Goed... Nu kan niemand hem van de andere kant nog bewegen ! We moeten eerst op dit platform kruipen en dan naar de stroom afdalen... Vlug ! Vlug !

Daar de mannen van Karan hun slachtoffer niet zien opdagen, komen ze uit hun verstek te voorschijn en doorzoeken de tempel...

Hij is nochtans hier binnen geweest !... En niet weer buiten gegaan... Waar kan hij zijn ?

Alle opzoekingen blijven vruchteloos en Karan wordt op de hoogte gesteld...

Dat is onbegrijpelijk !... Hij is toch niet in rook opgegaan... We moeten hem absoluut weervinden. Omsingel de tempel en doorzoek alles, steen voor steen... En schiet op !

De mannen haasten zich de orders van Karan uit te voeren.

Ik heet Enak en jij ?

Alex... Maar stil !... Buk je... De tempel is omsingeld... Kom, we klimmen naar het volgende platform.

Alex verlaat Enak en gaat alleen voorop.

Blijf staan !... Ik ga op verkenningstocht. Het zou gevaarlijk zijn langer hier te blijven...

Hij buigt zich heel voorzichtig over de muur...

De Nijl !... Maar om er te geraken moeten we heel die in puin gevallen vleugel over. We hebben geen keuze, dus vooruit

Karan wordt ongeduldig... Opeens komt Imar op hem toegelopen...

De valk !... Hier is het antwoord van de Sfinx.

« Deze jonge man heet Alex. Is een gezant van Cesar. Neem hem terstond gevangen en voer hem naar Efaoud. Heel belangrijk. (Getekend) De Sfinx. »

Verduiveld ! En hij is me door de vingers geglipt ! We moeten hem te allen prijze weervinden !

Alex zet alles op het spel en loopt met zijn kleine vriend zo hard hij kan.

Kom langs deze muur, Enak ! Pas op voor de kuilen !... Spring achter mij !...

(Wordt voortgezet.)

Drrriiinggg...de postbode!

Hugo ondertekent zijn brief, overleest hem nog eens met gefronste wenkbrauwen om de eventuele fouten te ontdekken, plooit hem netjes en schuift hem in de omslag waarop het adres reeds geschreven is. Hij kleeft er een zegel op en steekt de brief, bij het naar school gaan, in de brievenbus van het postkantoor op de hoek van de straat. Morgen bij het ontbijt zal zijn vriend, Walter, de brief vinden...

De gedachte dat de brief niet ter bestemming zou kunnen geraken, komt niet eens bij Hugo op. De post werkt accuraat; ze mag zich eenvoudig niet vergissen! Maar, hoe raakt de brief van Hugo nu goed en wel bij Walter? Wie weet hoe het ingewikkelde mechanisme van de post in mekaar steekt? Hugo had er niet het flauwste vermoeden van en jullie?...

GOEIE REIS, KLEINE BRIEF!

ZES UUR... Met een sleutel, die hij alleen bezit, opent de postbode de brievenbus. Hij fluit een deuntje en kijkt toe hoe al de brieven in de grote zak glijden... Dan werpt hij deze fluks in de kleine bestelwagen en... de brief van Hugo begint zijn grote reis!

Zeven uur vijftien... De kantoren van de grote post (waar het publiek nooit toegang krijgt) gelijken wel een mierenhoop. Men werkt er gestadig en vlug, zonder praten, lachen of zingen. Eén na één worden de grote zakken op de lange tafels uitgeschud en haastige, geoefende handen schiften de duizenden brieven : een zak voor het Oosten, een zak voor het Westen en een andere voor het Noorden... Met ongelooflijke snelheid verdwijnen stapels brieven onder de stempelmachine. Op iedere brief moet immers een postzegel gekleefd zijn en iedere zegel ontvangt een stempel waarop datum en uur zijn aangeduid.

— Vlugger! Vlugger!

— De brieven voor de grote centra, hierlangs!

Tijdschriften, kranten en brieven komen in grote zakken terecht die gesloten en gelood met de gewone reizigerstreinen meegegeven worden. Wat gebeurt er nu met de andere? B.v., brieven bestemd voor een uithoek van de Ardennen of een verloren gehucht in de Kempen? Het is onmogelijk die allemaal op de hoofdpost te schiften; ze worden in een speciale wagon gebracht en onderweg uitgeschud.

Maar kom, nu vlug naar het station, want de treinen wachten niet!

ER WORDT NIET GESLAPEN IN DE NACHTTREIN!

Walter woont in Passendale, een klein dorp. Hoe zal zijn brief er tijdig geraken? Wel, de postwagen welke aan de sneltrein werd gehaakt, is een lange smalle wagen. In de Winter is het er koud en in de Zomer heet, maar jaar-in, jaar-uit heerst er een onbeschrijflijke wanorde.

Van het ene einde van de wagon naar het andere, niets dan bakken waarop de namen voorkomen van de dorpen en steden die langs de spoorlijn liggen. Twaalf postbedienden werken hier koortsachtig om tijdig klaar te zijn... De chef opent een zak en neemt er een pak uit waarin de aanbevolen en verzekerde zendingen gesloten zijn.

— Hier, dat is voor jou!

Een der bedienden neemt het pak aan en begint te sorteren. Dan komen de brieven, de kaarten, de dagbladen, de omzendbrieven, de verschillende drukwerken, enz., aan de beurt. Alles komt in de daartoe bestemde bakken terecht en men mag zich niet vergissen!

De trein rijdt, buiten is het nacht en het uurwerk tiktakt onverstoorbaar voort... Vier uur geleden werd de hoofdstad verlaten en honderd vijftig postzakken werden geledigd! De bedienden zijn uitgeput. Nu scheppen ze even adem en keuvelen wat. Daar loopt de trein reeds het station binnen en de postwagen is meteen aan het einde van zijn reis.

— Oef! 'k Ben blij dat ik mijn benen eens kan strekken.

In de kille, grauwe morgen is een hete tas koffie welkom!...

DE LAATSTE RIT

De postwagen is ledig en wacht op de terugreis. Waar gaat de vracht brieven en kranten dan heen? Al wat voor de stad zelf bestemd is, wordt in een bestelwagen gebracht, waarin een goed gewapende chauffeur heeft plaats genomen. Hier worden de brieven nogmaals geschift en onder de verschillende postboden van de stad, wijk per wijk en straat per straat verdeeld.

De postboden welke met het schiften van de brieven belast zijn, doen dit met een snelheid van dertig tot veertig brieven per minuut; men heeft zelfs eens het record van zestig brieven per minuut geboekt. Dan riemen de dienstdoende postboden hun lederen zak over de schouder en gooien de brieven in de bus...

Maar nu zijn we nog niet in Passendale bij Walter! Neen, in het station wacht de postzak voor Passendale op het eerste treintje of de eerste tram welke naar Passendale rijdt. Ook hier staan de postbedienden op wacht en gereed om in een minimum van tijd de brieven te schiften en uit te dragen.

Als Hugo 's morgens zijn kamer verlaat en zijn ogen, die nog vol dromen hangen, uitwrijft, roept zijn moeder aan de trap :

— Kom vlug, Hugo, er is een brief voor je!

Als Hugo die brief naast zijn ontbijtbord ziet liggen, voelt hij zich opeens heel blij en... gewichtig. Die brief deed immers voor hem alléén die lange reis van de hoofdstad naar Passendale!

ONZE SPECIALE CORRESPONDENTEN SEINEN...

NARRENTAAK

● **Hendrik IV vroeg eens aan zijn hofnar, of hij van rol wilde verwisselen.**

— Brave Hendrik, dat zou niet gaan, antwoordde de nar, je bent niet verstandig genoeg om voor gek, en niet gek genoeg om voor koning te spelen !

DE BOMEN

1. Eik. — 2. Beuk. — 3. Wilde kastanje. — 4. Iep.

PETROLEUM IN NEDERLAND !

● Als wij aan petroleum denken, zien we dadelijk een beeld van het ruwe Texas en een woud van stalen masten. We denken misschien ook aan Roemenië of Noord-Afrika, maar dat er in Schoonbeek in Holland, petroleum aangeboord wordt lijkt ons ongelooflijk. Het land van boter, kaas en bloembollen heeft ontdekt dat zijn bodem een onbekende rijkdom bezit, nl. petroleumbronnen, in Drente, het donker land van veen en turf. In 1945 werd de ontginning met volle kracht doorgezet en thans levert het boorterrein van Schoonbeek een vierde van de binnenlandse behoefte.

WIE VOND HET STRIJKIJZER UIT ?

● Omstreeks het jaar 1800 heeft de Engelsman Twamlez het strijkijzer uitgevonden. Het was een zonderling toestel. Precies een bak waarin het vuur zat. Men spotte eerst duchtig met de uitvinder, maar het duurde niet lang of het werd algemeen gebruikt. In het museum Cluny te Parijs is thans nog een strijkijzer te bewonderen dat uit de beginperiode stamt.

KLEURENBLIND

● **Op een schooluitstapje.**

— Meester, wat zijn dat voor bessen ?

Meester : Dat zijn blauwbessen, jongen.

Jongen : Maar ze zien toch rood.

Meester : Ja, dat komt omdat ze nog groen zijn !

KEN JE DE NAMEN VAN DEZE BOMEN ?

Uit « De Kleine Winkler-Prins ».

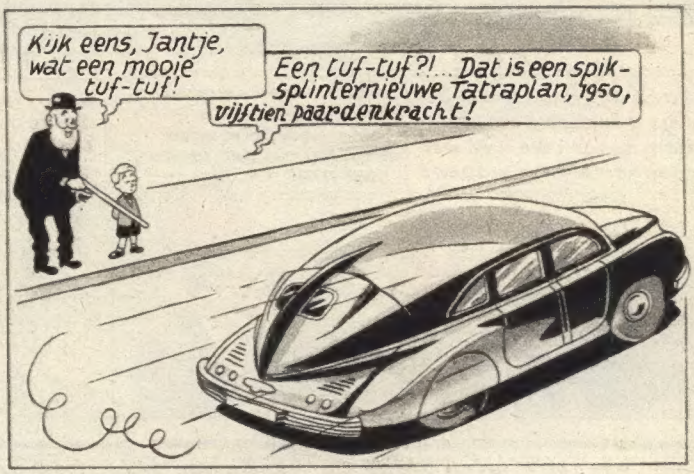

VOLGENDE WEEK

publiceert « Kuifje » een artikel dat de belangstelling van vele jongens zal opwekken :

HEEFT KING-KONG BESTAAN ?

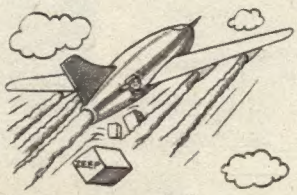

VOOR WANNEER DE STRAAL-VLIEGTUIGEN ?

● **Dhr. Gilbert Périer, voorzitter van de SABENA, verklaarde onlangs dat de straalvliegtuigen zullen klaar zijn vooraleer ze in gebruik zullen kunnen genomen worden. Immers de twee-, drie- en viermotorige reactievliegtuigen zullen slechts een maximum rendement geven op grote hoogte (boven de 10.000 meter), terwijl het fantastisch en derhalve duur brandstofverbruik op kleine hoogten, de wachttijden boven de luchthavens ongewenst maakt, en deze, hoe klein ook, uitgeschakeld moeten worden. Ik denk, zei Dhr. Périer verder, dat de grote viermotorige afstandsvliegtuigen van het type DC-4 en DC-6, en de jongste snelle tweemotorige toestellen zoals de «-Convair », in hun klassieke vorm, een definitief stadium bereikt hebben.**

Het is natuurlijk moeilijk de verdere ontwikkeling van de handelsluchtvaart te voorzien, maar het staat vast, dat het nog enkele jaren zal duren vooraleer een meldenswaardige wijziging zal intreden.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or„ PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : APRILVIS ?...

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGAR-P. JACOBS

Mortimer werd door zijn vriend Ahmed Rassim Bey naar Kaïro uitgenodigd. Mortimer en Nasir zijn met het vliegtuig in Egypte aangekomen en vermoeden niet dat ze in het oog worden gehouden...

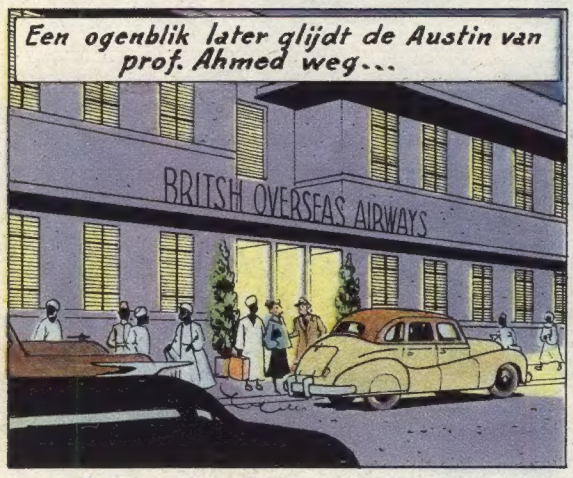

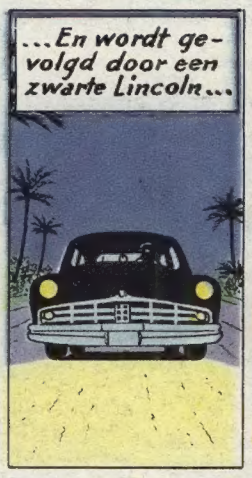

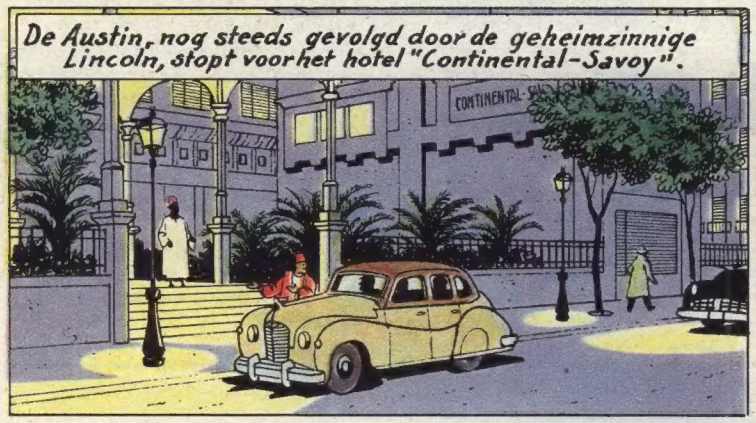

(Wordt voortgezet.)